

— Pedig olyan meleg volt, hogy na — állapította meg Peti.

— És ott állt a kis számár a jászolnál — folytatta anyjuk, — orrocskáját odatartotta a kis Jézushoz, hogy melegítse.

Sanyi még a koldúst nézte. Bizony neki is jó volna egy kis számár, hogy ráleheljen. Talán a cica is megfelelt volna...

— Csak láttad volna, Sanyika! — hallotta Halászné hangját.

Hisz látja, még mindig látja, sosem fogja elfelejteni. Ott áll a gyalogjáró szélén, akár a fák. Most már nem fél tőle senki... Talán nem fagy meg, hisz élnie kell még, hogy a gazdagokat nyugtalanítsa... sokáig kell élnie... Milyen jó, hogy a pálinka melegít!

S talán a pálinkának sincs rosszabb szaga, mint egy szárnak...

NYÁRUTÓJA

*Fázós nénék lábát óvja
Meleggel a nyárutója,
Hogyha kiülnek a padra,
Hívós szél ne karmolhassa.*

*Harisnyájuk vastag gyapjú,
Akármilyen rendű-rangú,
Egyformává teszi őket:
Kezet adtak az időnek.*

*Támaszkodik fejük szépen
A megbarnult kerítésen.
Kendőjüket kibontották,
Úgy fogadják a napcskát.*

*Fiuk, lányuk, unokájuk
Viseli a gondot rájuk.
Cipő is van, ruha sem kell,
Sütkérezhet így az ember.*

*Kioldódik kezük görcse,
Nem gondolnak hívós ószre.
S megtelik a szemük éggel,
Meg a szívük békességgel.*

Simon Emil

ILYENKOR

*Kedvetlen most a nyár nagyon:
mindent félbehagyja (mint
felveszi játékát a gyermek,
s ráunva eldobja megint.)
Az ég, míg kék derűn nevet,
komorló felhőkre kacsint,
és tiszta kékről álmodik
a zápor hulló csöppje mind.*

*Előbb is épp esni akart,
aztán meggondolta: minek?
Rojtosodik már a homály,
sóhajt, s nem hallja senki meg.*

Surányi István